

A pedagógus-továbbképzés átalakulásának első tapasztalatai

Az új továbbképzési rendszer kialakulásának jogi állomásai

1996-ban a parlament több ponton módosította a közoktatási törvényt. Ekkor kerültek a jogszabályba az alábbi bekezdések:

„A munkakör betöltésére jogosító végzettség és szakképzettség megszerzését igazoló okirat kiállításától számított tizedik év eltelte után a pedagógus munkakörben való foglalkoztatás feltétele... felsőoktatási (egyetemi vagy főiskolai szintű) szakirányú továbbképzésben a pedagógus szakvizsga letétele.” [17. § (5) bek.]

„A pedagógus hétévenként legalább egy alkalommal – jogszabályban meghatározottak szerint – továbbképzésben vesz részt. A továbbképzésben részt vevő, tanulmányait sikeresen befejező pedagógust – jogszabályban meghatározottak szerint – anyagi elismerésben kell részesíteni.

Megszüntethető... annak a pedagógusnak a munkaviszonya, illetve közalkalmazotti jogviszonya, aki a továbbképzésben önhibáján kívül nem vett részt, illetve tanulmányait nem fejezte be sikeresen...” [19. § (6) bek.]

„A pedagógus szakvizsga és a továbbképzés bevezetéséről ... a Kormány – rendeletben – intézkedik.” [123. § (6) bek.]

Ugyanekkor rögzítette a törvény azt is, hogy a továbbképzési rendszer működéséhez az állam minden évben a közoktatási költségvetés 3 százalékával járul hozzá.

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium pedagógus-továbbképzéssel és szakvizsgával kapcsolatos koncepciója 1997 nyarára készült el. Kialakításában számos külső szakértő vett részt. A dokumentumot többször megvitatták és formálták javaslataikkal a Közoktatáspolitikai Tanács, az Országos Köznevelési Tanács, valamint az év tavaszán megalakult Országos Pedagógus-továbbképzési Akkreditációs Bizottság tagjai.

A koncepció alapján készült el 1997 őszére a rendszer működését szabályozni hivatott rendelet tervezete, amit jóváhagyás előtt csaknem száz különféle – a pedagógus-továbbképzésben érintett – testület, illetve szervezet vitatott meg. A sokszorosan átdolgozott, végső változatot 1997 decemberében fogadta el a miniszterek testülete. A Kormány 277/1997. (XII. 22.) Korm. számú rendelete a pedagógus-továbbképzésről, a pedagógus-szakvizsgáról, valamint a továbbképzésben résztvevők juttatásairól és kedvezményeiről a Magyar Közlöny 1997. évi 118. számában jelent meg.

Az átmeneti időszak kínálata

A jogszabályalkotással párhuzamosan megkezdődött az új továbbképzési rendszer létrehozásának gyakorlati előkészítése is. Az országgyűlés által e célra megszavazott összeg – első alkalommal 3,4 milliárd forint – már a kormányrendelet megszületése előtt, az 1997-es naptári évben rendelkezésére állt a pedagógusoknak, illetve az őket foglalkoztató intézményeknek. Ez azt a feladatot róta a Minisztériumra, hogy átmeneti érvényességű kereteket teremtsen a pénz minél ésszerűbb felhasználására.

Az első lépés a továbbképzési kínálat áttekintése és közreadása volt. Az ezzel kapcsolatos felhívásra két-három hónap alatt mintegy 5500 program leírása érkezett be a Minisztériumba. A kínálat két részletben, a Művelődési Közlöny 1997. június 20-ai és augusztus 31-ei számában látott napvilágot.

A felhívás megjelenését követően sokan aggódva gondoltak arra, vajon megfelelő minőségű képzésekre fordítják-e majd az intézmények a rendelkezésükre álló pénzt. A közreadott programok ugyanis az idő rövidsége miatt semmiféle előzetes váloga-

táson nem eshettek át. Csupán annak ellenőrzésére volt mód, hogy a nem költségvetési intézményként működő cégek, alapítványok és társaságok létezéséről, és képzés-szervezői jogosultságáról megbizonyosodjon a Minisztérium.

A regisztrált programok összetételének elemzése azonban megnyugtató képet mutatott. Kiderült, hogy a programok döntő hányadát olyan, jól ismert intézmények kínálták, amelyek nagy tapasztalattal rendelkeztek a pedagógus-továbbképzés terén. Világossá vált az is, hogy a felhívásra jelentkező szakmai társaságok és alapítványok többsége szintén pedagógusokból, vagy oktatáshoz közeli szakemberekből állt.

vábbképzési támogatás kezeléséhez. Rövid és gyakorlatias fejezetek foglalkoztak azzal, hogy milyen módon döntsön a nevelőtestület a pénz felhasználásáról, hogy kik kaphatnak az összegből, és hogy milyen továbbképzési formák támogathatók. Világossá tette a füzet, hogy az elszámoláskor milyen költségek vehetők figyelembe. Javaslatot tett arra, hogy mikor és hogyan érdemes tanulmányi szerződést kötni a képzésen részt vevő pedagógussal. És tanácsokkal látta el a vezetőket azzal kapcsolatban, hogyan dokumentálják a támogatás felhasználását.

A füzet utolsó lapjai egy intézményvezetői és egy pedagógusok által kitöltendő

Intézménytípus	Az intézmények száma	A programok száma	Az összes program százalékában	Intézményenkénti programszám (átlag)
Felsőoktatási intézmény	47	2090	38	44,5
Pedagógiai szolgáltató	40	2310	42	57,8
Közoktatási intézmény	47	165	3	3,5
Alapítvány	24	55	1	2,3
Szakmai szervezet	41	165	3	4,0
Gazdálkodó szervezet	74	385	7	5,2
Egyéb szervezet	122	330	6	2,7
Összesen	395	5500	100	13,9

A regisztrált továbbképzési programok (N = 5500) szervezők szerinti megoszlása (N = 395)

Az első év tapasztalatai

1997 augusztusában a Művelődési és Közoktatási Minisztérium „Pedagógus-továbbképzés és szakvizsga, 1997.” címmel tájékoztató füzetet juttatott el az oktatási-nevelési intézményekbe. A kiadvány ismertette az új rendszer akkor már körvonalazódó jogi kereteit, és útmutatást adott az intézményekhez átutalt központi to-

kérdőívet tartalmaztak. A Minisztérium kérte, hogy a költségvetési év végén küldjék vissza ezeket a Minisztériumba, hiszen az így beérkező adatok nagyon fontos támpontul szolgálhatnak a rendszer kezdeti működésének értékeléséhez. Bár ez csupán egy kérés volt, mégis elég sok – összesen 1400 – intézmény, valamint hozzávetőleg 15 ezer pedagógus vállalta a tájékoztatást, amiért ez úton is köszönet illeti őket.

Településtípus	Az intézmények száma	Az összes százalékában
Budapest	108	7,7
Vidéki város	491	35,1
Község	801	57,2
Összesen	1400	100,0

A kérdőívet visszaküldő intézmények településtípusonkénti megoszlása

Intézménytípus	Budapest	Vidék	Összes
Óvoda	21	162	183
Általános iskola	56	661	717
Gimnázium	5	32	37
Szakközépiskola	4	24	28
Gyógypedagógiai intézmény	1	16	17
Alapfokú művészeti iskola	2	11	13
Diákotthon	–	7	7
Nevelési tanácsadó	–	3	3
Többcélú oktatási intézmény	19	368	387
Összesen	108	1292	1400

Az intézmények intézménytípusonkénti megoszlása

Mivel a kérdőívek kitöltése önkéntes volt, a beérkezett minta összetétele nem tekinthető reprezentatívnak. Az óvodáknak hozzávetőleg 7,3 százaléka, az általános iskoláknak

több mint 25 százaléka, a középiskoláknak pedig mintegy 16 százaléka küldte vissza az adatlapot. A többi intézménytípus esetében ez az arány 10 százaléknál alacsonyabb volt.

Intézménytípus	A nevelőtestület létszáma	A továbbképzésen részt vevők száma	Az összlétszám százalékában
Óvoda	2261	1219	54
Általános iskola	19552	10123	52
Gyógypedagógiai intézmény	525	304	60
Alapfokú művészeti iskola	330	140	42
Gimnázium	1530	723	47
Szakközépiskola	1128	423	38
Szakiskola	221	66	30
Diákotthon	114	57	50
Többcélú intézmény	15524	7511	48
Nevelési tanácsadó	20	8	40
Összesen	41205	20574	50

A nevelőtestület és a továbbképzésen részt vevők intézménytípusonkénti aránya

A tanfolyam témája	A résztvevők száma	Százalékos megoszlás
A NAT-hoz kapcsolódó	11648	56,6
Informatikai témájú	5430	26,4
Mentálhigiénés témájú	1226	6,0
Egyéb témájú	2270	11,0
Összesen	20574	100,0

A képzésben részt vevők megoszlása a választott tanfolyam tartalma szerint

Képzőhely	A résztvevők száma	Százalékos megoszlás
Felsőoktatási intézmény	5669	27,5
Szakmai szolgáltató	10225	49,6
Alapítvány	701	3,6
Szakmai szervezet	1690	8,2
Gazdálkodó szervezet	784	3,8
Egyéb szervezet	1505	7,3
Összesen	20574	100,0

A választott továbbképzések képzőhely szerinti megoszlása

A képzés hossza	A résztvevők száma	Százalékos megoszlás
30–60 óra	12160	59,1
60–120 óra	2201	10,7
120–360 óra	2633	12,8
360 óránál több	3580	17,4
Összesen	20574	100,0

A választott képzések időtartam szerinti megoszlása

A tanúsítvány típusa	A résztvevők száma	Százalékos megoszlás
Szakirányú továbbképzési oklevél	2654	12,9
Alapképzési oklevél	3045	14,8
OKJ-szakképesítés	2160	10,5
Tanfolyami igazolás	12715	61,8
Összesen	20574	100,0

A képzések megoszlása az általuk szerzhető tanúsítványok szerint

A képzés időpontja	A résztvevők száma	Százalékos megoszlás
Munkaidőben	3477	16,9
Munkaidőn kívül	8929	43,4
A kettőt kombinálva	8168	39,7
Összesen	20574	100,0

A képzések megoszlása a munkaidőhöz való viszonyuk szerint

A résztvevő által fizetett hányad	A munkahely által fizetett hányad	A résztvevők megoszlása a költségek viselése szerint
0%	100%	45,0%
10%	91%	1,3%
20%	80%	50,3%
50%	50%	1,3%
60%	40%	0,7%
80%	20%	0,7%
100%	0%	0,7%

A résztvevők megoszlása a továbbképzési költségek viselése alapján

A képzéssel való elégedettség mértéke	A résztvevők elégedettség szerinti megoszlása
Teljes mértékben elégedett volt	54,1%
Nagyjából elégedett volt	35,3%
Közepesen volt elégedett	7,3%
Kevésbé volt elégedett	3,3%
Egyáltalán nem volt elégedett	0,0%

A résztvevők megoszlása az elégedettségi mutatók alapján

Az 1997. év tapasztalataival kapcsolatban általánosságban a következők mondhatók el:

– Valamennyi intézménytípusra érvényes, hogy a nevelőtestületeknek közel a fele részt vett valamilyen továbbképzésen. A kiválasztott képzések túlnyomó többsége (60%) rövid időtartamú, és tanúsítványként pusztán igazolás adó tanfolyam volt. Feltételezhető, hogy a választásban fontos szerepet játszott a bizonytalanság, az a gondolat, hogy „ki tudja, lesz-e ennek folytatása?”

– A tanfolyamok nagy része (83%) tartalmilag a Nemzeti Alaptanterv bevezetésére való felkészüléshez és az informatikához kapcsolódott. Az igénybe vett képzések döntő hányadát (77%) egyetemek, főiskolák és pedagógiai intézetek szervezték.

– Az adatok érzékeltetik a munkaidő védelmére való törekvést is, hiszen a képzéseknek csupán kisebbik része (17%) zajlott teljes egészében tanítási időben. A többit azon kívül, vagy kombinált formában szervezték meg.

– Sokan féltek attól, hogy a továbbképzésen való részvétel elfogadhatatlanul nagy terhet fog jelenteni a pedagógusok számára. Az adatok azonban azt mutatják, hogy 1997-ben a továbbképzés költségeihez a résztvevők 45 százalékának egyáltalán nem kellett hozzájárulnia, mert intézményük átvállalta az őket terhelő hányadot. A résztvevők fele a

felmerülő költségek 20 százalékát fedezte. S csupán elenyésző volt azoknak az aránya, akikre ennél nagyobb anyagi teher hárult.

– S végül örömteli tény, hogy az első átmeneti továbbképzési év hallgatóinak döntő többsége (89,4%) teljes mértékben vagy nagyjából elégedett volt azzal a képzéssel, amelyen részt vett.

A pedagógus-továbbképzés új rendszere

Az 1997 végén elfogadott kormányrendelet hosszabb távra megteremtette a pedagógus-továbbképzési rendszer kereteit. Az új rendszert az alábbi, nemzetközi összehasonlításban is korszerűnek tekinthető vonások jellemzik:

Azzal, hogy az állam törvényben rögzített módon minden évben hozzájárul a pedagógus-továbbképzési rendszer működtetéséhez, jelentős nagyságrendű és kiszámítható forrást teremt a cél megvalósításához. Ezzel hosszú távra is jól tervezhetővé vált a humán erőforrások fejlesztése a közoktatásban.

A pedagógus-továbbképzés működését meghatározó szabályok általános érvényűek, minden szereplő számára azonos feltételeket kínálnak. A képzőhelyek egyik fajtáját sem juttatják mások számára elérhetetlen előnyökhöz. Ez lehetővé teszi, hogy a rendszer fejlődését elsődlegesen a szak-

mai értékek és értékválasztások irányítsák, s így kialakulhasson egy jó értelemben vett szektorsemleges verseny a képzési piacon.

A szabályozás nem a képzést kínálókhöz, hanem a felhasználókhöz helyezi a továbbképzési célra fordítható állami támogatást. Ez lehetővé teszi, hogy sokféle érdekegymásodjon meg és érvényesüljön a rendszerben. A közoktatási intézmények fenntartói – jól behatárolt keretek között – dönthetnek a továbbképzést szolgáló pénz 10 százalékának felhasználásáról, amelyből mindenkinek előtt a vezetőképzést támogathatják.

A közoktatási intézmények öt évre szóló továbbképzési programot készítenek, amelyek a pedagógiai programok megvalósításához kapcsolódó intézményi érdekeket jelenítik meg. Ezeket a programokat a neveléstudület hagyja jóvá.

Az elveket és képzési irányokat rögzítő továbbképzési programok alapján minden tanévben konkrét beiskolázási tervek készülnek. Ebbe személyes érdeklődésük és a pályához fűződő egyéni terveik, elképzeléseik alapján kérhetik felvételüket a pedagógusok.

A kormányrendelet által szabályozott pedagógus-továbbképzés keretében költségvetési támogatást csak akkreditált, azaz szakmailag minősített és hitelesített programokon való részvétel támogatására lehet fordítani. Ahhoz, hogy ebbe a körbe bekerülhessenek, a programoknak alapítási engedélyt kell szerezniük, amelynek kiadása – egy részlete kritériumrendszer alapján – az oktatási területet irányító mindenkori miniszter feladata. A feltételek meglétének ellenőrzését követően, ugyancsak a miniszter ad engedélyt az egyes programok konkrét helyszínen való megszervezésére.

A továbbképzési kormányrendelet számos olyan feladatot határoz meg, amelynek végrehajtása megfelelő szakemberek és anyagi-tárgyi feltételek nélkül nem lehetséges. Ez a szükséglet hozta létre az AURA Pedagógus-továbbképzési Módszertani és Információs Központot 1998 májusában. Az Oktatási Minisztérium tulajdonában lévő közhasznú társasági formában működő intézmény – kormányrendelet által meghatározott – legfontosabb tevékenységi területei a következők:

A Központ fogadja az alapításra benyújtott továbbképzési programokat, és előkészíti azokat a Pedagógus-továbbképzési Akkreditációs Bizottság, a PAB számára. Gondoskodik a PAB működési feltételeinek biztosításáról, az alapítási és indítási engedéllyel rendelkező továbbképzések nyilvántartásáról, valamint a nyilvántartott továbbképzésekhez való hozzáférés lehetőségéről.

A kormányrendelet a mindenkori miniszter feladatává teszi a pedagógus-továbbképzési rendszer működésének folyamatos figyelemmel kísérését. Ennek értelmében a Központ megszervezi a rendszer hatékonyságának rendszeres mérését, az adatok feldolgozását, a nemzetközi tapasztalatok gyűjtését és közzétételét. Részt vesz a továbbképzési rendszer fejlesztésével kapcsolatos minisztériumi döntések előkészítésében.

A programok akkreditálásának kezdete

A Minisztérium 1998 márciusában felhívást tett közzé, amelyben hírül adta, hogy megkezdődik a pedagógus-továbbképzési programok akkreditációja. Egyúttal kötelezettséget vállalt arra, hogy azokat a programokat, amelyekre április 15-ig kérnek alapítási engedélyt, egy külön jegyzék keretében közzé teszi hivatalos lapjában. Az akkreditációra benyújtott programok listája a Művelődési Közöny 1998. május 20-ai számában jelent meg. Ez a jegyzék – az 1997-ben kiadott két hasonlóval együtt – addig használható, ameddig el nem készül a már csak akkreditált képzéseket tartalmazó, és indítási engedéllyel is rendelkező programokat tartalmazó Továbbképzési jegyzék. Ennek megjelentetésével azonban érdemes megvárni azt a helyzetet, amikor az akkreditált programok mennyisége és összetétele lehetővé teszi, hogy a kínálat alapján minden képzési lényeges igényt ki lehessen elégíteni.

A felhívásra – a megadott időpontig – 1800 program érkezett be. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy az akkreditáció kezdeményezése nincs semmilyen határidőhöz kötve. A minősítő eljárás folyamatos, abba bármikor be lehet kapcsolódni. Az április 15-i határidőre csupán azért volt szükség, hogy a pedagógusok az intézményi beiskolázási

tervek elkészítése előtt tudomást szerezhesenek a képzési kínálat – immár a rendelet előírásait is figyelembe vevő – bővüléséről.

A nyár elején megkezdődött a beküldött programok feldolgozása. A Központ Akkreditációs Irodája regisztrálta, majd formai szempontból megvizsgálta azokat. Az 1800 kérelemből 365 érkezett be hiányosan. Jellegzetes hiányosság volt a szakértői vélemények, az eljárási díj befizetését igazoló csekkmásolat, valamint – a nem költségvetési intézmények esetében – a cégre, illetve a szervezetre vonatkozó dokumentumok hiánya. Az Iroda jelezte ezeket a kérelmek benyújtóinak, akik a hiányokat túlnyomórészt pótolták a nyár folyamán.

1998 áprilisában a Pedagógus-továbbképzési Akkreditációs Bizottság felhívást intézett mindazon közoktatási szakértőkhöz, valamint felsőoktatási oktatókhoz, akik kedvet éreznek ahhoz, hogy szakértőként bekapcsolódjanak a továbbképzési programok minősítésébe. A megadott határidőig mintegy 300 pályázat érkezett be. Az azt követő napokban – hetekben azonban a jelentkezők száma végül meghaladta a nyolcszázat.

A pályázati kiírásban feltételként szerepelt, hogy a pedagógus-továbbképzés leendő szakértőinek – a munka tényleges megkezdése előtt – egy rövid felkészítő tanfolyamon kell részt venniük. Ezt természetesen nem azért tartotta szükségesnek a PAB, mintha kételkedett volna bármelyik jelentkező szaktárgyi-szakmai felkészültségében. A továbbképzési programok akkreditációja azonban olyan feladat, melynek megoldásával kapcsolatban Magyar-

rországon még nincsenek tapasztalatok, hiszen maga a feladat sem létezett eddig.

Fontos szempontként fogalmazta meg ugyanakkor a PAB, hogy a most induló minősítő folyamatnak objektívnek és nyilvánosnak kell lennie. Az objektivitás elvárása csak abban az esetben teljesülhet, ha a bírálók valamennyien azonos fogalomrendszert használnak és minősítő munkájukat azonos kritériumok alapján végzik. Ahhoz pedig, hogy a közös nyelv ténylegesen létrejöjjön a gyakorlatban, találkozássra, szakmai kommunikációra van szükség. Mindek előtt ez volt az oka annak, hogy a Központ tanfolyamra, vagy helyesebben szólva, tréningre hívta a leendő továbbképzési szakértőket.

Nem kevésbé volt lényeges azonban az a gondolat sem, hogy a programok elbírálásának szempontjait nyilvánossá, mindenki számára megismerhetővé kell tenni. Ha pedig egy szempontrendszer megismerhető, akkor számon is kérhető. Igen fontos ezért, hogy a szakértők nagy biztonsággal használják a minősítés eszközszerét. Ezt a biztonságot jelentős mértékben növeli, ha mód van az eszköz tét nélküli, előzetes kipróbálására, amelynek során a szakértők megfogalmazhatják kérdéseiket, pontosíthatják egymás között a fogalmakat. A PAB tagjainak az volt a meggyőződése, hogy mindezt a tréning kínálja a legjobb lehetőséget.

A nyár folyamán 11 szakértői felkészítő tréningre került sor a központban, amelyen összesen 282 fő vett részt. Kiválasztásukban az akkreditációra benyújtott programok tartalmi összetétele játszott a fő szerepet. Fontos volt ugyanis, hogy minden program tartalmilag is hozzáértő bíráló kezébe kerüljön.

Intézménytípus	Létszám (fő)	Százalék
Egyetem	25	9
Főiskola	58	21
Középfiskola	44	16
Általános iskola	50	18
Óvoda	10	3
Egyéb (MPI, közigazgatás stb.)	82	29
Nyugdíjas	13	4
Összesen	282	100

A résztvevők munkahely szerinti megoszlása

A tanfolyamok résztvevői a tréning másfél napjai alatt rövid, tájékoztató előadásokat hallhattak a pedagógus-továbbképzés hazai történetéről, és annak új rendszeréről. Képet kaptak az OECD-országok továbbképzési rendszereinek fő jellemzőiről. Megismerkedhettek a PAB tevékenységével, a továbbképzési programok értékelésének sajátos szempontjaival, és a minőségbiztosítás e szakterületen használható eszközeivel. Egy esetelemzés keretében gyakorlati ismereteket szerezhetek a minősítő eljárásról. A csoportmunka során maguk is elvégezték egy-egy kiválasztott program bírálatát. Érdekes

tapasztalat lehetett számukra azzal szembeülni, hogy mások milyen véleményt formáltak ugyanarról a programról, amit maguk is elemeztek. A tanfolyam végén minden hallgató átvett öt-öt programot, amelyek minősítését – a megszerzett ismeretekre támaszkodva –, otthon kellett elvégezniük.

A tapasztalatok azok, hogy bár a tréning szükségességével kapcsolatban nem egy résztvevőnek fenntartásai voltak, a hallgatók túlnyomó többsége végül elégedetten távozott a Központból. Névtelenül kitöltött értékelő lapjaik összesített adatai legálábbis erre utalnak:

Az elégedettség mértéke	Százalék
Teljes mértékben igen	78
Nagyjából igen	19
Egyáltalán nem	1
Nem válaszolt	2
Összesen	100

Elégedett volt-e a tréning szervezésével, illetve a tájékoztatással?

Szempontok	Átlagosztályzat (1–5)
A csoportmunkára biztosított idő	4,23
A csoportmunka során rendelkezésre álló eszközök	4,61
A csoportmunka során feldolgozott feladatok	4,52
A felmerült problémákra kapott válaszok	4,49
A tréner munkája, felkészültsége	4,73
A résztvevők bevonásának mértéke	4,60
A csoport összetétele	4,47

A tréning gyakorlati foglalkozásai során mennyire volt elégedett a felsorolt elemekkel?

Az előadás címe	Átlagosztályzat (1–5)
A pedagógus-továbbképzési rendszer Magyarországon	3,07
A minőség fogalma az oktatásban és a továbbképzésben, az akkreditáció fogalma és formái	4,45
A PAB szerepe a pedagógus-továbbképzési rendszerben	4,27
Az értékelés, minősítés speciális feladatai az akkreditációs eljárás során	4,58
A szakértői felelősség, összeférhetetlenség és etika	4,45

Megítélése szerint mennyire tudja majd hasznosítani az előadásokon elhangzottakat későbbi szakértői munkája során?

A kormányrendelet előírása értelmében a programalapítási kérelmeket 120 napon belül kell elbírálni. A nyár folyamán felkészült szakértők közreműködésével a Pedagógus-továbbképzési Akkreditációs

Bizottság tudta tartani ezt a határidőt, és döntéséről 1998 szeptember végéig értesíti az április 15-ig benyújtott programok tulajdonosait.

Gönczöl Enikő